

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1284/2025
24.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владисаве Милићевић, Татјане Миљуш и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Јањић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, кога заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3533/24 од 23.12.2024. године, у седници одржаној 24.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизија тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3533/24 од 23.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3533/24 од 23.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 71/24 од 12.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде нематеријалне штете због повређивања на раду исплати и то за претрпљене физичке болове износ од 144.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 120.000,00 динара и на име претрпених душевних болова због умањења опште животне активности износ од 144.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 12.09.2024. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 245.750,00 динара тако што ће на износ од 205.750,00 динара законска затезна камата тећи почев од извршности одлуке до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3533/24 од 23.12.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Чланом 404. став 1. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. О основаности захтева за накнаду нематеријалне штете одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се објективне одговорности и примене чланова 154., 173., 174., 177. и 192. Закона о облигационим односима и члана 164. Закона о раду, а код утврђења да је тужилац као запослени код тужене претрпео повреду на раду када је обављао своју службену дужност и да за насталу штету постоји искључива одговорност тужиоца. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање), због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично - правној ситуацији. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних односа. Међутим, одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних односа ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 21.12.2022. године. У тужби је била означена вредност предмета спора на 100.000,00 динара. Поднеском од 05.06.2023. године, тужилац је објективно преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева на укупан износ од 760.000,00 динара. На рочишту 30.07.2024. године, тужилац је смањио висину тужбеног захтева на износ од 408.000,00 динара. Овај износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

У конкретном случају не ради се о парници из радног односа у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, па како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то ни ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић